

G O M O L Y Á T

A NAGYERNYEI REFORMÁTUSOK GYÜLEKEZETI LAPJA 10. SZÁM, 2010, KARÁCSONY

Karácsonyi ajándék mindenkinek...
(Olvasd el: Lukács 19,1 – 10) Ige:
Lk.19,10: „**Mert az Emberfia azért
jött, hogy megkeresse és megtartsa
az elveszettet.**”

Karácsony szépségét, csodáját, ajándékát dicsérjük emberemlékezet óta. Mert a karácsony nagyon szép ünnep. Ennyi van sok emberben: Karácsony ajándéka, csodája, szépsége, s ha fűszerezzük még a „szeretet” szóval, akkor teljes a kép! Mert karácsonykor ajándékozni szeretünk, ajándékot kapni még inkább. Valamikor, valami csoda történhetett, mert, hogy kétezer éve beszélnek róla és a gyermekek egy jászol bölcsőben alvó kisdetről, énekelnek, szavalnak és szép a karácsony, ha családban minden rendben van. Jaa, és karácsonykor „nagyon szeretünk”. De minden csoda csak három napig tart, az ajándék csillogása megfakul, a szépség változékony, a szeretetről kevesebbet beszélünk, és máris vége a karácsonynak! Ez így nem szomorú? Csak ennyi lenne, és ennyi maradna a karácsonyból? Ha ennyi, akkor ez egy nagy szegénységi bizonyítvány! Kérdezzünk meg egy „illetékesebbet”, aki már találkozott a megszületett Jézussal. Ennek az „illetékesnek” a neve: Zákeus. Ugye, semmitmondó név ez, nem ismerősöd, nem rokonod, nem falubeli... (folytatás a 2. oldalon)

IMÁDSÁG

Kegyelemben gazdag, szerető Atyánk!
Hűséged jele szent Fiad elküldése,
hogy a Benne hívőknek örök életet
ajándékozzon. Méltó, hogy mi is
neked szentelve életünket, szívünkben
reménységgel siessünk hajlékodba. De
mit vihetnénk magunkkal, bűneink
sokasága áttörhetetlen falként
akadályoz bennünket. Tudjuk, hogy
előtted csak az alázatos szív és a
töredelmes lélek lehet kedves áldozat.
Jövünk Atyánk! Szentelj meg minket
lelked kegyelmével, teremts bennünk
új szívet és az alázatos lelket, újítsd
meg bennünk! Segíts minket születése
ünnepére készülnünk, hogy ne
feledjük: Ő velünk van mindennap!
Sem, élet sem halál, el ne szakítson
minket a Krisztus szerelmétől!
Őbenne lettünk mi, por gyermekei,
Isten fiává, a mennyek örököséivé.
Újítsd meg ajkainkon az angyali
éneket: **dicsőség mennyben az
Istennek, e földön béke és az
emberekhez jóakarát!** Segíts Atyánk,
hogy Neked tetsző étellel
szolgálhassunk Téged! Ne feledjük
soha, hogy Jézusban Atyánkká lettél
nekünk, és Lelkednek ereje szentelje
meg életünket, mely legyen kedves
áldozatul Tenéked! AMEN.

Komáromi István lp.

Karácsonyi ajándék mindenkinek... (folytatás az 1. oldalról)

Tévedsz testvérem! Ismerősöd, rokonod is, azaz lelki rokonod. Jerikói lakos bár, ami földrajzilag messze van, de a jerikói lelkület igen közel van hozzánk, sok lehetőséget kínál nagyravágásunk és kitűnni vágyásunk gyakorlására. Ez a lelkület ma is sok embert rabságban tart, még a legjobb keresztényeknek is küzdenie kell ellene.

Zákeus fővámszedő volt. A vámszedő szó azt jelenti, hogy a mások kiharásával, megkárosításából szerez magának előnyt. Például a munkaképes fiatalember a felesége keresetéből él, a lusta feleség a férje keresetében bíz, a jó erőben levő fiatalember a szülei keresetéből „tartja fent magát”, ez pedig: a hitvesi szeretet és a szülői jószág vámszedése! Zákeus fővámszedő volt és gazdag, feltette életét a meggazdagodásra, még annak árán is, hogy magára vonja népe megvetését, szeretetükből és megbecsülésükből való kitagadását. A nagy igyekezete csak boldogtalanságot okozott neki, bizonyítja az a nagy vágyakozás, amellyel Jézust meglátni igyekeznek. Annyit tudott Jézusról, hogy szereti a magafajta embereket is, abban a pillanatban drága lett előtte egy csepp is abból a jézusi szeretetből és kész volt odaadni minden vagyonát!

Életének értéktelensége, lelki szomjúsága Jézust keresi! Csak meglátni Őt, semmi többet - gondolhatta magába. De Jézus hamarabb meglátta, sőt, meg is szólította. Legbátrabb gondolataiban sem mertte volna elhinni, hogy Jézus, házára is kíváncsi. Íme, Isten nem veti meg őt úgy, mint az emberek.

Jézus belépett Zákeus házába, talán leült egy padra és onnan nézte a sok felhalmozott drága berendezést: keleti szőnyeget és kincseket. Zákeus mintha követné Jézus bámuló tekintetét, lelkiismerete vádolni kezdte, eszébe jutott azoknak megszerzési módja: a sok csalás, erőszakoskodás, fenyegetés, zsarolás, megfélemlítés. Mennyi bűn egy családi házban, hogyan lehet ott csendben, nyugalomban, megelégedéssel élni? Es mielőtt megszólalt volna Jézus, megszólalt Zákeus: „Uram, íme vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsartoltam, a négyszeresét adom vissza neki.” Nagy öröm tombolt a szívében, megértette, hogy amije van, az mind értékét veszítette, a legdrágább kincsre talált: élete Megváltójára, Jézusra, amelyet érdemes volt keresni! Elmúlt a félelme és nagy öröm töltötte be szívét arra a gondolatra, hogy íme, lehet már új életet kezdeni. Kész volt mindenét Jézusnak adni. A régi élet befejeződött, új élet kezdődik Zákeus szívében. Senki sincs elveszve örökre, aki Jézus előtt még kitarthatja háza ajtaját. Ő „**azért jött**”, hogy az ilyen elrontott életű és elveszettnek hitt embereket megkeresse, az újéletre elindítsa. Bárcsak nekünk is ilyen áldott vendégünk lenne Jézus ezen az ünnepen, hogy a karácsony után új élettel szolgálhassunk Neki! **ÁMEN**

Komáromi István lp.



Karácsony készül emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek,
hogy emberek lehessetek!

Wass Albert

Kiskarácsony- mindenáron?!

Újra eljött az év vége, újra itt a karácsony. Mindenki számot vet magában: mit hozott ez az esztendő? Mivel lettem gazdagabb? Mivel szegényebb? Mit tanultam idén? Kaptam-e valami újat? Volt-e értelme a sok munkának, fáradságnak? Volt-e egyáltalán áldás a munkámon? Éreztem-e, hogy valaki végigkísérte ezt az évemet is? Tudtam-e helyet adni Neki, az én valódi Segítőmnek? Mi is ugyanúgy elgondolkodtunk ezeken, a kérdéseken, és úgy döntöttünk, megmutatjuk a kedves gyülekezetnek, mivel gazdagodtunk mi az idén. Mert elmondhatjuk, hogy igenis gazdagodtunk. Megalakult az ifis csoport, mely most már össze szokottabb csapatként tudott készülni a Szeretet ünnepére. Úgymond visszatértünk a gyökereinkhez, hisz azt a bábjátékot adjuk elő, amivel kezdtük annak idején. A különbség az, hogy most már értjük is azt, amit előadunk, hiszen az ifi órák során volt alkalmunk beszélgetni, megvitatni egyes dolgokat az Istennel való köteléssel kapcsolatban. A szerep betanítását és a próbák levezényelését ismét Halmágyi Éva bábszínész gyülekezeti testvérünk vállalta magára. Hisszük, hogy a fáradságos munkának meg van a gyümölcse, és gyülekezetünk kisgyermekének és családjainak ismét tartalmas előadásban lehet részük.

**Gál Adél
erneyei ifis**

TEMLOMBAN...

A templomban menj csendesén,
Istenhez járulj eszesen,
Oda érvén imádkozzál,
Főhelyre ne vágyakozzál.
A székben, ha szoros a hely,
Nagyobb ember előtt kikelj,
Ne suttogj, se ne aludjál,
Szemeddel se kalandozzál.
Figyelmezz a tanításra,
Ne add akkor eszed másra,
Hallgasd végig és tanuld meg
Feddésért ne neheztelj meg.
Adj hálákat az Istennek,
Ha van mit, adj a szegényeknek.
Haza menvén olvasgassál,
Jó könyvekből tanulgassál.
(Harangszó 2010 – 15. szám)

A mindenség éneke

Isten Fia földre szállott,
hogy megváltsa a világot.
Áldott az az éj,
melyen földre ér.

Mennyország ajtaja tárva,
Megváltónk a földet járja,
hozzád is betér,
nyiss ajtót, ne félj.

Millió csillag az égen...
Megváltónk vártuk már régen.
Boldog csillagok,
lássatok napot.

**Baricz Lajos
marosszentgyörgyi plébános**

Maradj Krisztus Tanítványa!

Mit is jelent számomra ez a három szó? Nos, egy egészen új világnézet, és az életem 180 fokos fordulatát Ez a szlogen igazából az MKT rövidítésének továbbgondolása. Mi is az az MKT? Eredetileg a Munkatársképző Tanfolyamot jelöli a rövidítés. Ezt a tanfolyamot az erdélyi IKE szervezi. A képzés tartalmaz három hosszú hétvégi szemináriumot, egy egyhetes tábort Algyógyon és gyakorlati részt. Mi volt az MKT – számomra? Először féltem ettől az új helyzettől, az ismeretlen emberektől, és azt hittem, hogy ez egy száraz képzés, ami során ugyan megtanulok dolgokat, de lelkileg nem gazdagodom. El kell, mondjam, hogy úgy érzem, életem eddigi egyik legjobb döntése volt. Szükség volt egy önéletrajzra, egy motivációs levélre és lelkesítő ajánlólevélre, ebből is látszik, hogy a szervezők is komolyan gondolták az egészet. Kicsit féltem, hogy nem tetszik nekik, amiket írtam, de végül válaszoltak és a visszajelzés pozitív volt – felvettek. Nagyon örültem, ugyanakkor féltem is a rám váró feladattól. Az első szeminárium Nagyfülpösön (Magyarfülpös) volt a Szivárványházban, márciusban. Az érkezéskor egy kedves fiatal lány üdvözölt és ragyogó mosollyal elmondta, hogy ő Kata és, hogy Isten hozott engem MKT-n. Leültettek egy székre, felvették az adataimat, váltottunk néhány szót, többre nem is volt idő, mert jöttek a következő friss MKT-sok. Ameddig vártuk, hogy mindenki megérkezzen, körülbelül ötször elmondtuk, hogy kit hogy hívnak, honnan jött. Összesen 17-en voltunk, ebből volt szatmári, szalontai, kolozsvári, kalotaszegi, udvarhelyi, segesvári, medgyesi, vásárhelyi, szóval elmondhatjuk, hogy a társaságunk lefedte egész Erdélyt. Az első szeminárium az ismerkedésé, a jókedvé, a csoportdinamikai feladatoké és a nagy beszélgetéseké volt. Sokaknak (köztük nekem is) ez volt a legjobb szeminárium, hiszen teljesen “el voltunk zárva a világtól”, nem volt jel a mobiltelefonokon sem, így egymásra tudtunk hangolódni. A hazaindulásnál bizony már néhány könnyesepp is megjelent, és én magam is nagyon csodálkoztam, hogy három nap alatt mennyire meg tudtuk ismerni és szeretni egymást.

Mindenki izgatottan várta a második szemináriumot, ami Szászrégenben került megrendezésre, a kívül-belül gyönyörű Dió házban. A viszontlátás örömei feledtették velünk minden gondunkat. A második szemináriumon a hangsúly a “MI”-n volt, rajtunk, mint csoport. Nagyon tartalmas előadásokon vettünk részt, melyek során megtanultuk, hogy mindannyian egyediek vagyunk, hiszen Isten mindenkit nagy gonddal alkotott. A harmadik szeminárium májusban, Kolozsváron lett megszervezve. Szállásul az IKE-irodát kaptuk, és mondanom sem kell, hogy most már igazi IKÉ-s szellemben zajlott a képzés. Témánk az “ÖK” volt, az emberek, akiket önkéntesként meg kell szólítanunk, akikkel foglalkoznunk kell majd. Számomra itt kezdett el érződni a feladatunk komolysága. A “Maradj Krisztus Tanítványa” szlogen is ezen a szemináriumon született, és mi a bemutató alkalmával is nagy szeretettel használtuk. Aztán következett a tábor. Aki ismeri Algyógyot, az már tudja, hogy nem érhetett csalódás. Olyan egy hetet töltöttünk ott, ami szerintem mindenkinek maradandó élmény. Már csak maga a tény, hogy három napnál tovább lehetünk együtt, már ez megérte. És persze nem maradhattak el a tartalmas előadások, áhítatok, a rengeteg közös ének és jókedv sem. Minden reggel matutíniummal kezdtük a napot, ami azt jelenti, hogy nem szólhattunk senkihez, ameddig véget nem ért a reggeli áhítat. A közös éntékezőknek is megvolt a maga csodálatos hangulata, hiszen nagyjából már tudtuk, ki mit szeret, így kedveskedhettünk egymásnak. A hét folyamán anygalkáztunk is, mindenkinek volt egy báránykája, akire titokban vigyázott, akinek kedveskedhetett. Volt egy nagyon furcsa és kissé ijesztő, éjszakai mentési akción is, amikor három munkatársat ki kellett mentenünk a Gyógy patak által körülvett szigetről. Az egész úgy kezdődött, hogy éjszaka három körül felköltöztek minket, hogy mennünk kell, mert valakik bajban vannak. Összeszedtük a szerintünk fontos és hasznos eszközöket, és a gesztenyeleveleket követve útnak indultunk. A feladat az volt, hogy úgy kell kihoznunk a szigetről az ott levőket, hogy összesen három embernek lehet vizes a lába. Emlékeztetem a kedves olvasót, hogy 17-en voltunk. Természetesen a jó csapatmunkának

köszönhetően ezt a feladatot is megoldottuk. A tábor végén átvettük az oklevelünket és könnyes szemmel meghallgattuk a záró áhítatot, ami ugyanazon ige alapján szólt, mint a kezdő áhítat első szemináriumon: "Gyertek utánam, és én emberhalászká teszlek titeket." (Máté, 4:19). Összegzésként elmondhatjuk, hogy rengeteget tanultunk. Meg tanultuk becsülni saját magunkat és a másik embert. Meg tanultunk szeretni olyan körülmények között is, amelyek máskülönben talán ezt nem tennék lehetővé. Megtanultunk lelkileg elcsendesedni, hangosan, egymás előtt imádkozni. Megosztottuk a legmélyebb titkainkat, aggályainkat egymással. Tudtunk úgy beszélgetni Istenről, hogy közben nem féltünk attól, mit fog mondani a másik. Olyan dolgokat tapasztaltunk meg, amikben az MKT nélkül talán soha nem lett volna részünk. Új játékokat, énekeket, csoportdinamikákat tanultunk, melyekkel saját ifis csoportunkat is fejlesztjük. Megtanultuk az elsősegélynyújtás fő szabályait, a Bibliatanulmányozás alapjait, de mindeközben nem felejtettünk el játszani, jól éreztük magunkat együtt. Olyan barátságok alakultak ki, amelyeket sem az idő, sem a távolság nem tud lerombolni. Igazán elmondhatjuk, hogy egy új családunk lett az MKT által. Már nem megerhelő a munka, hiszen olyanokkal dolgozhatunk, akiket szeretünk. Mert az MKT-val nem ért véget a mi munkánk. Azóta már túl vagyunk a gyakorlatunkon, és többször is megmutathattuk, hogy tudunk együtt dolgozni. Én a gyakorlatomat két társammal Kőhalomban végeztem, egy tini táborban, amin négy amerikai fiatal is részt vett, majd december 3-4-én a "Várom az Urat" adventi keresztyén zenefesztiválon is munkálkodtunk, ezzel segítve a szervezést. Ugyanakkor nem felejtethjük ki a Bűvös Négyes találkozókát sem, hiszen ez is az MKT egyik gyümölcse. Az első találkozó Nagyernyében osztatlan sikert aratott a résztvevők között, a második Vásárhelyen nemkülönben. A második találkozó dec 10-11-12-én zajlott le, témája a szeretet, a karácsonyi várakozás volt. Ugyanakkor az előadás a fiatalokat érintő "Szórákozz, de ne vétezz" címet kapta. A négy ifi (Ludas, Nagyernye, Sáromberke, Gecse utca) képviselői még jobban megismerhették egymást, mint Ernyében, és itt is, ugyanúgy, mint MKT-n új barátságok szövődtek. Volt sok játék, éneklés, kézimunka és a szombati nap fénypontja a Reménység együttes fellépése volt. A zenekar igazi hangulatot teremtett, és vasárnap, és vasárnap ezt a hangulatot pár énekekkel mi is megpróbáltuk átadni a Gecse utcai gyülekezetnek. A következő találkozó Ludason lesz megrendezve.

Úgy érzem, Isten áldásából voltunk együtt, és most az Ő ereje által vagyunk szétszórva, hogy terjesszük az Ő igéjét és áldását.

Ennek fényében kívánunk Istentől megáldott, békés karácsonyt és boldog új évet minden kedves gyülekezeti tagnak.



A „Bűvös négyes” tagjai az ernyei református templomban.

Gál Adél programfelelős

Örülhetnek... (Részlet)

Örülhetnek ma a népek:
Isten fia földre lépett,
keresi, mi elveszett,
az igaz szeretetet.

Baricz Lajos marosszentgyörgyi plébános

Jó volt gyermeknek lenni!

A negyvenes évek végét, az ötvenes éveket éltük. A nagyvilágból még nem sokat éreztem. Szegénységünk is természetes volt. Jól éreztem magam a tapaszos, zsalugáteres családi ház egyetlen szobájában (ami télen konyha is volt). Büszke voltam az „anyám szötte – varrta” ruhámra, a fürdésekre a „lavórban”, a petróleumlámpa gyér világát segítő pattogó tűz lángjára, mezítlábaskodásomra. Az otthoni fűszek melege mindenért kárpótolt. Érzelmi biztonság, szeretet és melegség vett körül.

A legszebb emlékeim, közé tartozik a falu határában sorjázó dinnyéskalyibák látványa. Az ernyeieket nem hiába hívták „dinnyéseknek”, mert a környéken ők értettek a legjobban a sárgadinnye termesztéshez. S ez a „tudomány” apáról – fiúra szállt. Már mi gyermekek is tudtuk, hogy legjobban, a gyeptörésben, a jól trágyázott földben terem, fűszekbe vetik április közepétől – pontosabban a századik naptól kezdve, fontos a talajporhanyítás és csak a kapás árnyékát tűri. A csószök is mi voltunk, a gyermekek. (Akkor még nagyon tisztelték a magántulajdont – senki nem lépett a más földjére) Feladatunk az érett dinnye összeszedése volt. Tudtuk, melyek az érés legbiztosabb jelei: a gyümölcs könnyen leválik a kocsányról, színe világos, kellemes illatú és az „orra” puha tapintású. Az így leszedetteket a barozdába gyűjtöttük, onnan a kalyiba hátsó részébe, a sarjába tettük. Innen szállították szüleink lószekérral a marosvásárhelyi vagy a szászrégeni piacra. Híres volt az ernyei dinnye! Nekünk is ez volt a fő eledelünk – kenyérral. Olyan finomat azóta sem ettem!!

Nekünk, minden évben a „Csontás”-nak nevezett dűlőben volt a dinnyeföldünk. Édesapám idejében felállította a kalyibát: zöld ágak voltak a vázai, sással fedte be, a cölöpágyat megtöltötte friss sarjával. A kalyiba előtt volt az „erdei asztal” paddal, oldalt a kutyaól. Még volt egy veder, amibe gyűjtöttük a dinnyehéjat, a hasadtakat, amit hazavittek az állatoknak.

Mindent belengett az érett dinnye és a kaszálók illata! Itt vendégelték meg az arra járókat, rokonokat, barátokat. Gyakran elhangzott a meghívás: „asztán gyertek ki a kalyibához!” Mindenkinek jutott finom falat.

Ezek voltak a legszebb nyarak – miénk volt a határ, az erdő, a Maros.

Ma már nem lehet dinnyéskalyibát látni a határban! Mióta a talaj és a levegő fertőzött, ez a gyümölcs nem terem meg. Az emberek csak keveset termelnek a kertekben, s annak sincs meg a régi íze.

Csak a hűség, a ragaszkodás él az örökül hagyott termőföld iránt. Műveljük akkor is, ha nem éri meg – az ősök iránti tiszteletből!

Tüzes Rozália
ny. tanár

KÁLVIN JÁNOS

Születésének 500. évfordulóján a 2009-2014-es esztendőket Kálvin János évekként nyilvánították. Megemlékezések sorozata, emlék érmék nyomtatása, jelzi a „lelki lezármozottak” elismerését. Lapunkban részleteket közlünk Kálvin János: „Keresztyén élet” című művéből (Koinónia kiadó, 2001. Fordította Adorján Kálmán lp.) rövidített változatban.



Az önmegtágadás

I. Nem a magunkéi, az Úréi vagyunk.

1. Életünk szabályozására igen találó és jól rendszerezett tervet találunk az isteni törvényben. Ez a hívőknek azon kötelessége, hogy szenteljék testüket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, ez az egyetlen igaz istentisztelet. A szentség szabálya pedig maga után vonja a figyelmeztetést: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róma, 12,1.2)

2. Ha mi nem önmagunkéi, hanem az Úréi vagyunk, világos, hogy milyen tévedéstől kell őrizkednünk...

- gondolatainknak és cselekedeteinknek vezére nem lehet sem saját eszünk, sem akaratumk,
- ne keressük azt, ami kedves a testnek

Istenéi vagyunk: éljünk és halljunk, tehát érte... uralja hát minden cselekedetünket az ő bölcsessége.

3. A leghathatósabban az öndicsőítés mértékével dönti romba saját magát az ember. Biztonságra pedig csak az vezet, ha egyszerűen az Úr vezetésére hagyatkozunk.

4. Az Úr szolgálata... fenntartás nélküli engedelmesség... és magunkat a Szentlélek vezetésének teljesen alárendeljük. Erről a pogány filozófusok semmit sem tudnak. A keresztyén bölcsélet viszont azt követeli tőlünk, hogy értelmünket vessük alá a Szentléleknek (Galata 2,20)

MEGKERESZTELTÜK:

Lackó Dávid

Ács Balázs

„Én tiveletek vagyok minden nap...”

(Máthé 28,20c)

ELTEMETTÜK:

Szöcs Irma 79 éves

Csapó Ilona 75

Dobos Sándor 75

Nemes János 56

Nagy József 84

Jánosi Miklós 70

Id. Szakács Dezső 71

Mészáros Vilma 81

Bakó Sándor 34

Koós Ilona 72

„**Boldogok a halottak akik az Úrban hálnak meg...**”

(Jel.14,13 b)

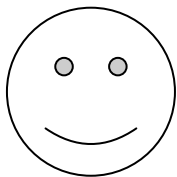
Minden, amit tudnod kell az életben, arra megtanít Noé bárkája!

1. Ne késsd le a hajót!
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre! Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a bárkáját.
4. Tartsd jó kondiban magadat! Mikor 60 éves leszel, lehet valaki, felkér egy nagy dologra.
5. Ne törődj a kritikákkal! Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
6. A jövődet építsd magasra!
7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz!
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párdúc is ugyanabban a hajóban van.
9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit.
10. Emlékezz: a bárkát amatőr, a Titanicot pedig profik építették.
11. Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szivárvány.

... egy bárkában evezünk!

**Szalay László lp.
Telkibánya**

HUMOR:



Szemléletes példa:

A lelkész vasárnap Isten teremtő tevékenységéről beszél, ami a legkisebb dolgokban is megmutatkozik.

- Minden fűszálban, amit Isten teremtett, egy egész prédikáció rejlik.

A következő nap egyik híve megy el a paplak előtt és észreveszi, hogy a tiszteletes nyírja a fűvet.

- Jó munkát tiszteletes úr! Örömmel látom, hogy rövidíti a prédikációt. – jegyzi meg az atyafi.

**ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK EGYHÁZKÖZSÉGÜNK MINDEN TAGJÁNAK!**

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de céladományokat fenntartásához elfogadunk!

8



Gomolyát: A nagyernyei reformátusok időszakosan megjelenő gyülekezeti lapja.
Szerkeszti: Komáromi István református lelkész és Nemes Gyula főgondnok.
Szerkesztőség: istvan.komaromi@gmail.com
Honlapunk: www.ernyeireformatus.net